

[Socialministeren.]

nisation, for hvilken der faktisk er fastlagt en overenskomstmæssig Arbejdstid, ikke kan fritage ham for at overholde de Regler, der i Henhold til Lovens Bestemmelser gælder for Medlemmer af Organisationerne. § 4 angiver de Tilfælde, hvori Overarbejde er tilladt. § 5 bestemmer, at i de Tilfælde, hvor Overarbejde i Henhold til § 4 er tilladt, skal Overarbejdet afspadsres. Der er i § 5, Stk. 1, 3die Punktum, en Bestemmelse, som ikke fandtes i Lovforslaget i den Udformning, det havde ved Fremsettelsen i tidligere Aar, en Bestemmelse gaaende ud paa, at de Regler for Udligning af Overarbejde gennem Afspadsring, som fastsættes i Loven, dog kan fraviges, for saa vidt der mellem vedkommende Arbejdsgiver- og Arbejderorganisation er sluttet Overenskomst om en tillempet Ordning; i det fjerde Punktum bestemmes, at en saadan Overenskomst skal godkendes af Socialministeren.

Naar Lovforslaget i forrige Rigsdags-samling ikke naaede over i dette høje Ting, skyldtes det bl. a. den Omstændighed, at Hovedorganisationerne ønskede Tid til at føre Forhandlinger om en Ordning. Det lykkedes at naa meget nær til en Ordning, men i Efteraaret, da man i Underudvalget fraset et enkelt Medlem faktisk var blevet enig, viste det sig, at den ene af Hovedorganisationerne for sit Vedkommende ikke var i Stand til at gennemføre den Ordning, der var opnaaet Enighed om. Der er senere under de Forhandlinger, som er ført under Forligsmandens Ledelse, gjort Forsøg paa at opnaa Enighed om en Aftale, men uden at det er lykkedes. Jeg har imidlertid det bedste Haab om, at naar først Loven er en Kendsgerning, vil det være muligt at faa gennemført Regler, hvorved Hovedorganisationerne indgaar en Aftale om en tillempet Ordning, en Ordning, der muliggør, at man inden for alle de forskellige Fag og Brancher paa de forskellige Arbejdspladser efter Arbejdspladsernes Art kan faa en for hvert enkelt Tilfælde passende Ordning.

§ 6 bestemmer, at Arbejdsgiveren skal opslaa Meddelelse i Arbejdslokalet om Tiderne for Arbejdets Paabegyndelse og Ophør samt, hvor der arbejdes med Skifter, Tiden for hvert enkelt Hold's Begyndelse og Ophør samt Bestemmelser vedrørende Kontrollen med, at Lovens Bestemmelser virkelig overholdes.

§ 7 fastslaar, at hvor der er Uenighed om præsteret Overarbejdes Lovlighed eller dets Udligning inden for den normale

Arbejdstid, kan Hovedorganisationerne inden for det paagældende Fag eller faglige Omraade forelægge Uoverensstemmelsen for et af Arbejdsraadet inden for dets Midte nedsat Udvalg paa 3 Medlemmer, nemlig Raadets Formand, en Repræsentant for Arbejdsgiverne og en Repræsentant for Arbejderne.

I § 8 er fastsat visse Bødebestemmelser, og § 9 indeholder en almindelig Dispensationsret for Socialministeren til at dispensere fra Loven for saadanne Fags Vedkommende, hvor Arbejdsløsheden er ringe. Formaalet med Loven er jo ikke paa noget som helst Punkt at virke generende for Produktionen, men at virke arbejdsfordelende. Det er derfor nødvendigt, at der dispenseres i de Tilfælde, hvor man inden for et Fag ikke kan faa kvalificeret Arbejdskraft i Stedet for dem, der skal afspadsere udført Overarbejde. Det har naturligvis aldrig været Hensigten paa nogen som helst Maade, at Loven skulde virke generende i saa Henseende.

§ 10 fastslaar, at Loven, der ikke gælder for Færøerne, skal træde i Kraft den 1. Oktober 1937 og være gældende indtil 1. April 1940. Naar Lovens Ikrafttræden er udsat til 1. Oktober, skyldes det Haabet om, at man inden den Tid vil være i Stand til inden for Hovedorganisationerne at faa gennemført en Overenskomst, der praktisk talt bør kunne fritage Ministeriet for i øvrigt at have noget med Gennemførelsen af Loven at gøre, idet Hovedorganisationerne, hvis de enes om en fornuftig Ordning, maa kunne paatage sig hele Ansvaret for og Kontrollen med, at Loven bliver ført ud i Livet efter sine Forudsætninger.

Der stod i det oprindelige Forslag, at Loven skulde bortfalde, naar vi var naaet ned til en Arbejdsløshedsprocent af samme Højde, som vi havde i 1930. Naar det nu i Stedet for foreslaas, at Loven skal gælde til 1. April 1940, er det af to Grunde. For det første for at imødekemme et Forslag, fremsat af Det konservative Folkepartis Repræsentanter i det andet høje Ting om at gøre Loven tidsbegrænset, men dernæst ogsaa af den Grund, at der — saadan som det er udtrykt i den Betænkning, der er afgivet af Udvalget i det andet høje Ting — er et meget betydeligt Omraade inden for Handelsvirksomheder og Bankvirksomheder og dermed ligestillede samt ogsaa inden for Hotel- og Restaurationsvirksomheder, hvor man ikke har fastsat Arbejdstidsbestemmelser i Overenskomsterne; paa en Række Omraader har man end ikke Overenskomster. Det er en kendt Sag, at der paa mange